

škofijo, je služil kot semeniški prefekt v Gradcu, potem kot škofov kaplan in kancelar. L. 1879. je postal stolni kanonik in pet let pozneje škof ljubljanski. Z bistrim očesom je spoznal blagi pokojnik, kaj je treba storiti v ljubljanski škofiji, da se povzdigneta duhovščina in ljudstvo. Za naše javno življenje je največjega pomena prvi slovenski katoliški shod v Ljubljani, ki se je vršil koncem avgusta l. 1892. in katerega je sklical škof dr. Missia.

Takoj se je začelo novo, krepko duševno življenje in kulturno gibanje, kakršnega doslej še ni poznala zgodovina slovenskega naroda. Odpravili so se zadnji ostanki hladnega in apatičnega janzenizma iz cerkvenega življenja. Z ljudskimi misijoni, z bratovščinami, z Marijinimi družbami, s pomnoženimi pobožnostmi in temeljitejšim verskim poukom se je postavila cerkev nasproti prodirajočemu svobodnjaštvu in visoko povzdignila verskega duha v slovenskih pokrajinah. Samostansko življenje se je povzdignilo s tem, da se je ustanovilo pod škofom Missiem trinajst novih samostanskih naselbin, katere v dušnopastirskem in humanitarnem oziru delujejo za ljudstvo; že prej v deželi naseljene redovniške družbe pa so začele krepkejšo delovati. Missia je vdihnil duhovščini živega cerkvenega duha in jo učil pred vsem skrbeti za kraljestvo božje na zemlji. Živo je čutil nesoglasje novodobnega družabnega reda s krščanskimi načeli in deloval neprestano na to, da se tudi v javno življenje uvede duh krščanske pravičnosti in ljubezni. Na tem načelu temelji vse socialno delovanje katoliško-narodne stranke na Kranjskem, katera izkuša po svojih močeh izvesti te ideje. Začela je ustanavljati delavska, rokodelska, obrtna, mladeniška, de-

kliška, izobraževalna društva, v katerih se je mnogo storilo za intelektualno in moralno vzgojo našega ljudstva. Drugi korak je bila konkretna gospodarsko-socialna reforma ljudstva. Med naše v gospodarskem oziru popolnoma zanemarjeno ljudstvo se je zanesla ideja vzajemne družabne samopomoči, katera je rodila posojilnice, podporna društva, hranilnice, kmetijske in obrtne, proizvodjalne in prodajalne zadruge. Res, da se škof sam ni bavil s tem podrobnim delom,

a že to, da je rad dajal ali pospeševal iniciativo, če jo je pri kom opazil, je katoliško-narodne somišljenike vnelo za požrtvovalno delo. Ta organizacija je kmalu začutila svojo moč in izkuša vplivati na javnost po političnih družtvih v smislu katoliškega in splošno-slovenskega programa. To je Missievo delo na Kranjskem. Dne 22. majnika leta 1898. je bil umeščen kot nadškof v Gorici, dne 19. junija pa je dobil kardinalsko čast. Bil je v vsakem oziru zgled pravega katoliškega duhovnika, poln vroče ljubezni do najvišjih krščanskih vzorov. Po daljšem bolehanju je umrl dne 24. marcija t. l., zadet od srčne kapi. Svoj umetniški okus je pokazal, ko je prenovil škofijsko kapelo in vzpodbujal duhovnike za lepoto cerkvá. Bil je tudi vešč glasbenik. Poznal je glasbeno teorijo in zgodovino, ter tudi sam v prostih urah iskal razvedrila

† Kardinal dr. Jakob Missia.

v umetnosti. — Svetila mu večna luč!

Slovenske vzporednice na celjski gimnaziji so dale v državni zbornici zopet povod vročim parlamentarnim bojem. Zanje so glasovali vsi Slovani, nekaj katoliških Nemcev, Rumuni in Italijani. Stürgkhova resolucija, da se naj opusté, je propadla za 33 glasov.